

εὔχεται. . . δὲν ἤξεύρεις ὅτι εἶναι ἡ μόνη αἰτία τοῦ ν' ἀποχωρισθῶμεν διὰ παντός!

— Πῶς! τί λέγεις! ἀπ' ἐναντίας· ἐγὼ εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον προσδοκῶ νίκας, τιμὰς καὶ θριπμούς, προσδοκῶ τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν μας, τὴν ἑνωτίν μας, ἣτις θέλει λαμπρυνθῇ ἐτι μᾶλλον διὰ τῆς εὐτυχίας τῆς πατρίδος!

— Ἀπερίσκεπτε! ἐπανελάβεν ἡ Ἰνέσα μετὰ πικρίας, αὐτὰ ἐλπίζεις; . . . καὶ ὁ πατήρ μου, ἄρουν Οὐέρτα, ὁ πατήρ μου! ἔως σήμερον σέ θεώρει ὡς υἱόν του, καὶ αὐτὸς δ' ἵστος συνέσφιγγεν τοὺς δισμούς οἱ ὁποῖοι μέλλουν νὰ μᾶ; ἐνώτουν! Ἀλλὰ. . .

— Ὡ! σταμήτησε, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Οὐέρτας, μὴ τελειώσης τὴν φράσιν σου· δὲν θέλω εὐεχῆ, ν' ἀκούσῃ τὴν ὑπόνοιαν τὴν ὁποίαν ζητεῖς νὰ μοῦ ἐμβάλῃς. Γνωρίζω τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός σου . . . τὸν ὁποῖον ἡμπορῶ νὰ ὀνομάσω καὶ ἱδικόν μου. Ὁ Δὼν Ἀλθαρέζος εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν εὐγενῶν Ἰσπανῶν, οἵτινες ἀγαπᾶσι τὴν πατρίδα των καὶ φριάττουσι συλλογισμένοι τὰς ἀλύσεις τοῦ ξένου.

— Ἀπατάται! διέκοψεν αὐτὸν ἡ Ἰνέσα μετὰ θερμότητος. Ἐὰν ἐμμένῃς εἰς τὰ ὀλεθρία σχέδιά σου, πρέπει νὰ κατατάξῃς καὶ τὸν πατέρα μου μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν σου. Ὁ Δὼν Ἀλθαρέζος εἶναι ἐδῶ τὸ ἱσχυρότερον ὑποστήριγμα τῶν Γαλλῶν. »

— Βαθεῖα σιωπὴ ἐπέστη ἐπὶ στιγμὴν. Ἀγνωῶ ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ Οὐέρτα ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἀνακάλυψις. Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, με κατεκεραύνωσι.

» Σέ τὸ ἱπαναλέγω, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰνέσα μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς, ἐν μόνῳ· βῆμα ἐὰν κάμῃς ἀκομί εἰς τὴν αἰματόφυρον ὁδὸν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσαι, θέλεις μὲ χάσει διὰ παντός!

— Ὁχι! ὄχι! ἀντεῖπεν ὁ Οὐέρτας μετ' ἰσχυρᾶς συγκινήσεως· ὄχι! τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! Μὴ λαλῇς τοιοῦτοτρόπως . . . διότι φρίττω! Σὺ μόνη, καὶ οὐδεὶς ἄλλος, ναί, σὺ μόνη εἰς τὸν κόσμον ἡμπορεῖς νὰ τεθῇς μεταξὺ τοῦ καθήκοντός μου καὶ ἐμοῦ! τὰ πάντα θυσιάζω εὐχαρίστως ὑπὲρ τῆς πατρίδος· μου, τὴν περιουσίαν μου, τὴν ἀνάπαυσίν μου τὴν ζωὴν μου . . . ἀλλὰ τὸν ἑρωτά σου, τὴν μετὰ σοῦ εὐδαιμονίαν . . . ὄχι, ποτέ! Καὶ ἐάν. . . »

Ἡ σταθερότης τοῦ Οὐέρτα ἐφάνετο κλονιζομένη· καιρὸς ἦτο λοιπὸν νὰ τρέξω εἰς βοήθειάν του.

Ἐναμα κίνησιν τινα τοῦ σώματος δι' ἣς ἐγνωστοποιήθη παρουσία μου, καὶ ἐπροχώρησα πρὸς τὴν αἰθουσαν. Ἡ Ἰνέσα, ἰδοῦσα με αἵρνης, ἐξέφειρεν ἀκουσίως κραυγὴν τρόμου· ὁ δὲ Οὐέρτας, ὅστις τὴν ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀνεσκίρτησε, καὶ ἐστράφη βιαίως πρὸς ἐμέ.

» Καστάν! μὲ εἶπε με φωνὴν πνιγρὰν, περιμένε με ἀκομί μίαν στιγμὴν . . . Σέ ἀκολουθῶ!

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς δ' ἕνος; ἐψιθύρισεν ἡ Ἰνέσα μὲ καρδίαν πάλλουσαν· τί σε θέλει;

— Εἶναι φίλος μου » ἀπεκρίθη ὁ Οὐέρτας μὲ ὕψος αὐταθείας. Ἡ παρουσία μου παρήγαγε τὸ ὅποιον προεῖδον ἀποτέλεσμα· ἀλλὰ μὴ νομίσας καλὸν νὰ ἐπεικτείνω ἐπὶ πλέον τὴν δεινὴν θέσιν των, ὑπεχώρησα βήματ' αἰνὰ, ἐνῶ ὁ Οὐέρτας ὠδήγει τὴν Ἰνέσαν εἰς

τὸν αἰθουσαν ἐξ ἣς εἶχεν ἐξέλθει. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἦλθε τῷ ὄντι καὶ με εὗρεν, ὡς μοὶ εἶχεν ὑποσχεθῇ. Ἦτο ὠχρὸς καὶ τεταραγμένος· οἱ ὀφθαλμοὶ του, καταβεβλημένοι καὶ περίλυποι, ἀπεκάλυπτον τὰς διατάσεις τῆς καρδίας του. Μ' ἔκαμε νεῦμα νὰ τὸν ἀκολουθήσω, καὶ ἐξῆλθε χωρὶς νὰ προσφέρῃ οὐδὲ λέξιν. Ἐνοήσας καλῶς τὴν ταραχὴν του καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς σιωπῆς ἣν μοὶ ἐξῆτει, ἐσεβάσθην τὴν θέλησίν του, καὶ τὸν ἠκολούθησα ἄφωνος.

Ἰπεύστανεν καὶ ἀνεχώρησαν ἐκ παλάζοντες.

Ἢ' εἰς διότι κακῶς ὑπελογίζαμεν τὴν ὁδοπορίαν μας, εἴτε διότι ὁ πολυτιμότερος καιρὸς κατηγλήθη εἰς τὰς στιγμὰς τὰς ὁποίας διήλθον εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἀλθαρέζου, ἀναμμένων, ὁ ἥλιος ἦτο περὶ τὴν δύτιν του, καὶ ἡμεῖς εἰσέτι δὲν εἰχομεν φθάσει εἰς τὰ τεῖχη τοῦ μοναστηρίου. Εἰχομεν βραδύνει, καὶ οἱ σύντροφοί μας, συνηθροισμένοι ἤδη εἰς τὴν προσδιορισμένην θέσιν, ὠφείλον νὰ μέμφωνται τὴν μὴ ἀκριβειάν μας. Ἡ ὁδὸς, τραχεῖα καὶ δύσκολος, ἐφάνετο ἐπεκτεινομένη ἐνώπιόν μας καὶ ματαίως διηγεζομένη διὰ τοῦ χαλιννοῦ καὶ τῶν πτερνιστήριων τοὺς κεκμηκότας καὶ κλιδρωμένους ἵππους μας. Γῆν κεφαλὴν ἐσκυμμένην, τὸ μέτωπόν κεκλωσμένον ἐντὸς τοῦ κεκλιμένου πύλου του, ὁ Οὐέρτας ἐπροπορεύετο κατατρώγων τὴν ἀπόστασιν διὰ τοῦ βλέμματος. Τοὺς ὀφθαλμούς του ἐκράτει ἀκίνητως ἡ τεντισμένη ἐπὶ τῶν αὐλάκων τῆς ὁδοῦ, καὶ μόνον ἐστρεφεν αὐτοῦς· ἐνίοτε διὰ νὰ προσβλέψῃ τὸν ὀρίζοντά, ἰφ' οὗ ἡ ἡμέρα ἐσθύνετο θαμπηδόν, καὶ ἐξ οὗ ἡ νύξ ἐπροχώρει ἐτι ταχύτερον, φερομένη ἐπὶ πτερύγων σκοτεινῶν νεφῶν, τὰ ὁποῖα προεμύνον ἐπικειμένην καταγίδια. Ὁ σωρὸς τῶν σκοτεινῶν καὶ ἀπειλητικῶν ἐκείνων ἀτμῶν ἐξηλίσσετο ἐπὶ τὰς κεφαλὰς μας, καὶ ἐβρίπτε νεκρικὸν πέπλον ἐπὶ τῆς μελαγχολικῆς καὶ ἐρήμου πεδιάδος.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἡ ὁδὸς ἐστρεφεν ἀποτόμως, καὶ κατήρχετο πρὸς τὴν κοιλάδα, διερχομένη ἐκείθεν διὰ τινος χωρίου, πέραν τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο τὸ μοναστήριον, ἡ θέσις τῆς συνελεύσεώς μας. Ὁ Οὐέρτας εἶχεν ἀπολύσει τὸν ἵππον του ἐπὶ τοῦ κατηρρόου, ἀλλ' ἐν τῇ στιγμῇ τὸν εἶδον ὀρθούμενον πρὸς τὰ ὀπίσω, σταματοῦντα μετὰ πολλοῦ κόπου, καὶ περιστρεφόμενον ἐν μέσῳ τυφῶνος κονιορτοῦ. Βῆσκάς τις, ἡμίγυμνος, ἐμφανισθεὶς μεταξὺ τῶν βράχων οἵτινες περιέφραττον τὴν ὁδόν, εἶχε κραεῖ.

» Ε! Κύριε ἱππέα, ποῦ πηγαίνεις τόσον βιαστικά; — Πηγαῖνω ἐμπρός, ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ Οὐέρτας. Τί σε μέλλει ἐσένα;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός διὰ τοῦ αὐτοῦ ὄρους, ἀλλὰ μὲ τόνον φωνῆς ἐμπαντικώτερον, ἡ Παναγία καὶ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος μαζί σου!

— Ἀμήν! ἐπανελάβεν ὁ Οὐέρτας, καὶ ἀφαιρέσας τὸν πῖλόν του, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ *Paravie* ! . . .

— *Asculle, amolunte!* . . . εἶπεν ὁ χωρικός, κάμνων καὶ αὐτὸς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Λοιπὸν, κύριε ἱππέα, ἀνθέλης νὰ φθάσῃς ἀπόψε εἰς τὸ μέρος ὅπου θέλεις νὰ ὑπάγῃς, σέ συμβουλεύω νὰ πιάσῃς αὐτὸν τὸν δρόμον.

— Καὶ διατί;